

„Nu ja, hvad saa? Vejret var jo godt den Gang! ... Er din Broder ikke kommen hjem?“

„Nej. Er Mødet da forbi ... Men saa fortæl dog!“

„Er din Broder virkelig ikke kommen hjem?“

„Nej, det hører du jo! Og hvorfor spørger du? Og hvorfor ser du saadan paa mig? ... Der er hændet Noget! Jeg kan se det paa dig! Ragnhild! Hvad er der sket?“

„Saa du véd det altsaa ikke?“

„Hvilket?“

„At din Broder blev ... blev syg paa Mødet.“

„Syg? ... Emanuel syg! ... Men hvor er han da? — —“

— — —

Han gik i dette Øjeblik ude over de øde Hammerbakker — ganske langsomt, med Øjnene mod Jorden. Den ene Haand laa bag paa Ryggen; med den anden støttede han sig tungt til den sammenslaaede Paraply som til en Stok. Han mærkede ikke, at Regnen strømmede ned over ham. Hans Tanke stod stille, hans Aand var lammet ... han vidste end ikke, at han gik.

Han havde af Aftenens Oplevelser, ja af hele sit Liv kun bevaret en eneste Erindring ... Erindringen om et uhyre Bulder, et rædselsfuldt Skrig